

ДЕЈАН ЛУЧИЋ

**ПАВЕЛИЋЕВ
ТЕСТАМЕНТ**

књига друга

**ЖИГ
КОМУНИЗМА**

■ Laguna ■

Copyright © 1991, 2024, Дејан Лучић
Copyright © овог издања 2024, ЛАГУНА

ПАВЕЛИЋЕВ ТЕСТАМЕНТ

САДРЖАЈ

Увод.	9
Титова шпијунска мисија по Лењиновом рецепту . . .	13
Клопку за српски народ поставио је агент Валтер-Тито	67
Броз пушта крв српском народу	101
Зашто су четници за Тита-Валтера били главни противници?.	146
План за уништавање Срба у Србији.	174
Апел српских интелектуалаца да народ не следи комунисте	206
Броз помаже Павелићу	229
Истина о партизанским злоделима у Хрватској. . . .	249
„Црвени“ геноцид над Србима у НДХ	290
Сатирање Срба партизана – прикривени ратни злочин .	302
Пресељавање сељака у Босну по зими – Хебрангов „бели Јасеновац“	340

Усташе постају партизани и настављају покољ Срба	354
Чишћење партизанских редова од Срба	399
Почетак грађанског рата у Црној Гори	424
Комунистичка страховлада	431
У име комунизма, убијај, пљачкај, пали!	466
Титови следбеници на делу – комунистички пакао у Црној Гори	487
<i>Реч на крају</i> (Милан Глигоријевић)	518
<i>О аутору</i>	525

УВОД

Овом народу је ударен жиг комунизма!

Југославија је заостала за Европом зато што је овде победио најназаднији, најкрвавији политички режим – комунизам!

Шта је то комунизам, данас смемо да кажемо. Раније смо морали као папагаји да понављамо да је то демократија, слобода, равноправност, социјална сигурност, срећа...

Овај народ је преварила и експлоатисала група која је владала уз Јосипа Броза Тита!

Звали су се комунистима...

Звали су се херојима...

Све је то лаж! Све што су говорили за себе треба читати обрнуто.

Када они кажу да су хероји, то треба читати *издајници!*

Када они кажу да су демократе, то треба схватити да су крволоци који су завели диктатуру. Мир који је настао последица је гробова које су за собом оставили.

Тако је било... Трудили су се деценијама да своја злодела прикрију.

Васпитавали су нас песмицама и причама о Титу... Била је то једна колективна, свеобухватна *лаж!*

Ко је био Јосип Броз Тито, човек који је увео Југославију у комунистички блок?

По свему судећи, Јосип Броз Тито је био вишеструки агент који је с временом еволуирао од „најамника“ до креатора игре.

За кога је све радио Тито и ко му је помагао покушаћу да одговорим. Но, у будућности ће бити више отворених архива и много више чињеница. За сада се зна да је Јосип Броз Тито био агент Совјета, Немаца и Британаца. Обавештајни мозаик се још склапа, али не треба сумњати да ће ово остати необориво.

Књига *Павелићев ѿсестаменѿи – Жиѿ комунизма* јесте истраживање које треба да докаже да је увођење комунистичке диктатуре у Југославију плод велике шпијунске игре у којој су на директан или индиректан начин учествовали многи локални и међународни фактори.

Комунистичка партија Југославије, на челу са њеним генералним секретаром Јосипом Брозом Титом, према сопственој земљи се поставила издајнички и злочиначки јер је у име СССР-а, а уз помоћ совјетских обавештајних служби своју земљу претворила у доминион комунистичке диктатуре.

Ко су прави издајници сазнаћете у овом, другом тому *Павелићевоѿ ѿсестаменѿи*, који носи наслов *Жиѿ комунизма*. Овај наслов сам изабрао јер он најсликовитије представља метод којим је комунизам утиснут у душу српског народа. Комунистичка страховлада наметнута је насилно, болно и крволочно. Оно што је најтужније јесте да је сам српски народ злоупотребљен против сопствених интереса. Оно што је почео Анте Павелић, хрватски шовиниста, усташким путем, наставио је Јосип Броз Тито, хрватски „интернационалиста“, комунистичким... Резултат и једног и другог начина било је уништавање Срба у Југославији.

Књига *Жиї комунизма* је документовано казивање о злочинима Јосипа Броза Тита и његових сарадника у Другом светском рату.

Аутор се извињава читаоцима што у књизи коју држите у руци нема свих злочина из ваших градова и села, јер су злочини толико бројни да не могу да стану у једну књигу.

Циљ писања ове књиге ми је био да млађим нараштајима отворим очи и да их упозорим да је комунизам највећа превара двадесетог века, а уз то и највећи злочин према сопственом народу.

Реакција комунистичких верника вероватно ће бити оштра, а можда и сурова према аутору овог истраживања, но њихово демаскирање је почело и ништа га више не може зауставити.

Нападаци ће наравно бити српски конвертити, комунисти који се сада представљају народу као демократе, често и као велики Срби...

Сматрам да је питање части да сваки Србин учини шта може у демаскирању ове међународне злочиначке организације. *Павелићев шеснаменї* – *Жиї комунизма* је мој скромни допринос.

Дејан Лучић

ТИТОВА ШПИЈУНСКА МИСИЈА ПО ЛЕЊИНОВОМ РЕЦЕПТУ

Највећи антикомуниста Југославије био је краљ Александар Карађорђевић, који је визионарски схватио да је Коминтерна, поред Ватикана, највећи непријатељ државе коју је створио српски народ и у коју је уложио скоро милион жртава, а на чијем челу се налазио он.

За краља Александра Карађорђевића такозвана Октобарска револуција била је плод међународне обавештајне игре, која је настала креацијом немачке обавештајне службе. Подударили су се немачки експанзионистички циљеви са ватиканским верским империјализмом према највећој православној држави Русији. Мотив Ватикана био је јасан: моћна православна Русија спречавала је ширење католичанства према истоку, чак и на Балкану, преко реке Дрине, која је још од раскола Римског царства делила православље од римокатоличанства. Наравно, Дрина је била само фиктивна граница јер је српски православни народ живео и преко реке, која је била нека врста кичме која дели две половине националног тела.

Краљ Александар Карађорђевић био је свестан укрштања политичких интереса СССР-а и Ватикана против земље

чији је он био политички вођа. Због тога је Александар желео да једног моћног непријатеља неутралише потписујући са њим „уговор о ненападању“, како би се могао назвати конкордат са Ватиканом. То је био уговор којим је Римокатоличкој цркви дат низ привилегија у Југославији само да би она престала да је разара преко своје „црне интернационале“. Атенат на Александра те планове је прекинуо. Како је краљ за живота гледао на СССР, прича Ратко Парезанин, познати емигрантски интелектуалац:

За живота краља Александра ниједна влада није ни помишљала да се призна Совјетска Унија. Знало се унапред да ће се сваки покушај у том правцу разбити о упоран антисовјетски став владаоца. Кад су Чехословачка и Румунија признале Совјетску Унију, почело је да се говори да ће ускоро исто учинити и Југославија, као чланица Мале антанте. У својству шефа одсека за спољну штампу у Пресбироу, замолио сам тада краља за аудијенцију да га питам какав ће став заузети Југославија.

– Док сам жив, никад неће с наше стране бити призната Совјетска Унија – одлучно је одговорио.

– А шта да се ради кад су то већ учиниле Чехословачка и Румунија? – било је моје питање.

– Оне могу да чине шта хоће, на тај пут ми с њима не можемо. Бенеш је признао Совјетску Унију из трговачких разлога или због неких других спекулативних мотива, а Титулеску то ради због страха или опортунизма. Ми не желимо да тргујемо са Русијом. Могу сви признати Совјетску Унију, ја могу остати сам, али док у њој седе целати руског народа, ја јој нећу пружити своју руку. Ми ћемо Русију признати тек онда кад њезин народ буде слободан.

То је био став краља Александра према Совјетској Унији.

Комунисти су врло добро знали за његов став. Кад је краљ пао као жртва атентата у Марсељу, они су се његовој

смрти радовали једнако као и Павелићеве усташе и други непријатељи Југославије.*

Комунисти – политички хермафродити

Није лако било комунистима у Југославији. Како се мењала политика у СССР-у, тако су они морали као неки хермафродити да мењају свој политички пол. Час су били против Немачке, час против Француске и Британије. Интереси Југославије за њих нису били битни, већ је био битан интерес туђе земље, или, тачније речено, интерес комунистичког политичког система који је наметнут руском и другим народима у СССР-у.

Политички преокрети комуниста разумним људима у Југославији су изгледали смешно, али наивном народу, поготово радницима, те пертурбације су деловале час логично, час збуњујуће. Комунисти су својом фразеологијом успевали да се често наметну масама. Народ ненавикнут на њихове лажи, некада им је веровао...

Да видимо какву су политику комунисти водили против своје рођене земље пред рат.

Од 23. августа 1939, кад је закључен споразум између Совјетског Савеза и нацистичке Немачке, па све до 22. јуна 1941, кад је Немачка напала Совјетски Савез, КПЈ се свим силама залагала за овај савез. Она је саботирала сваку акцију своје сопствене владе и свога народа ако је иста била уперена против овога споразума.

Приликом комеморације француском адмиралу Ге-прату – који је за време Првог светског рата учинио великих услуга Србима – комунисти врше демонстрације

* Ратко Парезжанин, *Други свейски рай и Димийрије Љошић*, А. Ж. Јелић, П. Јанковић, Београд 1971. (2001) стр. 185–186.

и узвикују: „Доле Француска, доле Енглеска, доле империјалистички, капиталистички рат!“ Клице се Стаљину, Совјетској Унији, чак и Хитлеру. Осетивши да су овакве пароле непопуларне код Срба, они их више не истичу пред јавношћу (о томе пишу у својој подземној штампи), али се од сада свом жестином обарају на цепање наших унутрашњих снага, истичу национална и класна питања, сеју семе раздора и мржње на све стране, помажу сепаратистичке покрете и без престанка траже признање Совјетске Уније, као „једине силе“ која води „политику мира“ и која једино може спасти Југославију!

Стратегију и тактику КПЈ у Другом светском рату недавно нам је открио и један реферат др Јована Р. Бојовића. У том реферату вели се ово:

„Комунистичка партија је све до августа 1939. године захтијевала да се земља у спољној политици ослања на Совјетски Савез, Француску и Енглеску. Од тада она је направила велики заокрет... Основни предлог за тај заокрет био је пакт о ненападању између Немачке и Совјетског Савеза, који је довео до великог заокрета Коминтерне у антифашистичкој борби. Коминтерна је од тада па све до напада Немачке на Совјетски Савез јуна 1941. године у основи напустила платформу антифашистичке борбе, коју је усвојила на свом 7. конгресу, и престала да позива масе у борбу против фашизма и фашистичких агресора... Какав је утицај имао пакт Хитлер–Стаљин на гледање КПЈ на рат и његове изазиваче“, каже мало даље др Ј. Бојовић, „види се, поред осталог, из писања *Пролетера* почетком 1940. године. У броју јануар-фебруар 1940. објављен је чланак под насловом ’Империјалистички рат’. Аутор је оцијенио да су Лондон и Париз ’центар свјетске реакције империјалистичког рата’ који ’мобилише око себе све силе људског назатка да би спасили капитализам и своју превласт у свијету’... И на Четвртом пленуму

Покрајинског комитета за Црну Гору констатовано је да *центар реакције није више њемачки националсоцијализам, нешто енглеска и француска буржоасија...*^{«*}

Тито позива комунисте да издају отаџбину у априлском рату

Срби и Словенци су се државним ударом 27. марта 1941. године определили за табор антифашистичких земаља и, као такви, били су спремни на борбу против Сила осовине. Комунистичка партија Југославије позивала је тих дана народ да се не бори против нападача а за рачун „ненародног вођства“ и капитала. Они су позиве упућивали у најкритичнијем моменту по свој сопствени народ у Југославији, у моменту кад је нацистичка Немачка разјапила своје чељусти да прогута Југославију. Ево једног летка у целости који су комунисти објавили 30. марта 1941, а који гласи:

„Народи Југославије доведени су у опасност окупрним Британцима, који су били подстрекачи, и великосрпским шовинистима који својим провокацијама воде земљу у рат. Случај са демолирањем Немачког саобраћајног бироа и инцидента са немачким амбасадором Фон Хереном потврђују да ми морамо чврсто да се одупремо таквим елементима и да спречимо такве провоцирајуће нападе. Не дозвољавајте овим неодговорним елементима и империјалистичким агентима да извршавају своја провокаторска дела, а нарочито у Србији. Цео народ ће се супротставити онима који желе да користе стање народних маса за чување независности, гурајући га у рат за империјалистичке циљеве. Ми не желимо никакав империјалистички рат, ми нећемо да будемо оружје у рукама британских империјалиста, дижемо

* Исто, стр. 184–185.

се енергично против могућности да се наша држава увуче у овај рат, већ у самом почетку империјалистичког рата. Ми кажемо да је овај рат оно што у ствари и јесте: империјалистички рат, где се империјалистичке силе боре за поделу света. Ми демаскирамо британске и француске империјалисте као ратне подстрекаче који желе да увуку друге државе у рат, да се боре за њихове циљеве.“

То је за комунисте у то доба била „борба“ против фашизма и нацизма! Да су они у то доба, као и пре тога, па и за време самог рата, радили на рушењу Југославије и да су истински колаборирали не само са завојевачем већ и са хрватским усташама, као и свима анархистичким елементима у Југославији, доказује директива Генералног секретара КПЈ Јосипа Броза Тита партијским организацијама, издата непосредно после Београдског пуча 27. марта 1941. Тито у овој директиви издаје упутства Партији, с обзиром на новонастало стање, за даљи рад. Његова поверљива директива гласи:

„1. Комунистичка партија Југославије сад је у положају да узме активног учешћа у збацивању монархистичког режима. Тога ради она ће пружити подршку свим елементима који имају исти тај циљ, без обзира на њихов идеолошки карактер. Југославија мора најпре бити растурена у више делова, и Партија ће потом деловати у сваком од њих сходно раније датим упутствима.

2. Чланови Партије позвани у војску ваља да врше следеће задатке: прво, да дезорганизују отпор Југословенске војске стварајући забуну међу официрима и људством, тако да пораз изгледа као последица неспособности официрског кора, чији углед мора бити коначно уништен; друго, да сабирају оружје и ратни материјал који буде напуштен у паници и да га смештају на скровито место ради позније употребе; треће, да сабирају информације о појединим официрима и војницима који не припадају нашем покрету, али могу бити корисни за случај уласка Совјетског Савеза у рат. У извршавању ових задатака чинити

пуну употребу од наше тајне организације у земљи која ће такође проводити овај план.

3. Пружити сву нужну потпору усташама, Македонцима, Албанцима и другим националним организацијама уколико би оне могле допринети што бржем збацивању данашњег режима. Помоћ треба да се пружи и црногорским сепаратистима ако прихвате антиројалистичку линију у Црној Гори.

4. Немачка ће брзо сломити југословенски отпор и уз помоћ Италије увести у Хрватској усташки режим, а можда сличне сепаратистичке режиме и у другим крајевима. Морају се због тога предузети кораци да се наши људи увуку у нову управу ради сабирања обавештења и ради других циљева.“*

Сазнање које саблажњава и опомиње. Закаснило сазнање за оне који су били увучени у „Народноослободилачку“ борбу КПЈ-СКЈ, у братоубилачки рат. Сазнање и за оне који су наставили да служе током протеклих педесет година и свима онима који су се прикључили слугаторској политици, а нису подигли глас нити се на било који начин успротивили комунистичком терору.

Ово је опомена и за млађе да овакве грешке никад не понове. Јер ниједна идеја није узвишена ако под ноге ставља интегритет отаџбине и судбину народа.

Обавештајни миље совјетског агента знаног као Валтер, Вајс, Тито

Други светски рат је по замисли стратега светске комунистичке револуције у Кремљу требало да се искористи

* Мане Пешут, *Револуција у Лици 1941–1945*, издање пишчево 1966, стр. 56–58.

за повећање броја земаља које би потпале под директну совјетску контролу. Совјетски агент који је требало да изврши овај посао у Југославији био је Валтер. Наравно, сваки совјетски агент има свог контролора, који га држи „на узди“ саветима, али и пази да овај не постане „дуплак“ без знања централе у Москви.

Улога агента Валтера била је централна, и сви други совјетски обавештајци у Југославији, мада нису ни знали за Валтера, служили су му.

Совјетске обавештајне службе, војна и цивилна, у Краљевини Југославији су изградиле читав низ шпијунских мрежа, у свим структурама друштва. За врвовање агената међу Југословенима користиле су различите мотиве. Најчешћи мотив био је родољубље. Онима којима су приступили, совјетски обавештајци су говорили да је Југославија у великој опасности и да је једино чврсто повезивање са моћном Русијом спас за отаџбину. Овим људима рад за совјетску обавештајну службу ни у једном тренутку није изгледао као издаја земље, већ као патриотски акт. Наравно, сви они су коришћени само да би се остварио један циљ – довођење комунизма у Југославију!

Поред категорије родољуба-шпијуна, Совјети су ангажовали Југословене за рад индиректним методом! О чему је реч? Неком Југословену би приступио Рус белогардејац, за кога се знало да је антикомуниста, да је побегао пред црвеним терором. Такав Рус је у Југославији пре тога причао да су му комунисти побили породицу, рођаке... У јавности такав се представљао као изразити англофил. Са таквим имицом тај Рус би приступио неком Југословену и замолио би га да му помогне у раду против Немаца. Југословен би се опет осећао као патриота. Тако ангажованом сараднику би дискретно било назначено да он заправо ради за британску обавештајну службу. Но, наравно, све је то била игра... Рус није био белогардејац, нико му није побио породицу, већ је

био комуниста, агент НКВД-а, који је десетак година раније убачен у масу правих избеглица. Такав обавештајац је, значи, обмањивао шпијуна-Југословена да ради за Британце, а не за Совјете. Такав метод се користио код оних који су били битни за прикупљање информација за Совјете, или су се налазили на местима на којима су се доносиле пресудне одлуке. И такви преварени агенти су у незнању служили довођењу комунизма у Југославију!

Совјетска обавештајна служба користила је и друге методе врвовања Југословена, као што су новац, уцена, обећања, подметање лепих жена и слично.

Оно што морамо да знамо јесте да обавештајне службе у политичким манипулацијама у Југославији имају своје људе и у политичкој групацији која ради у њихову корист, али и на њихову штету. Због тога су Совјети имали своје агенте и на страни комуниста и на страни националиста, али и на страни Немаца и усташа. Ван Југославије Совјети су и у британској обавештајној служби имали одлично распоређене агенте, који су обавили пресудну улогу у промоцији једног од совјетских агената у Југославији – Валтера!

Од агента до креатора обавештајне игре

По мишљењу аутора ове књиге, совјетски агент Валтер, односно Тито, с временом је еволуирао од обичног извршиоца директиве, у агента-креатора политике. На то је утицао раст партизанског покрета, где је Валтер постао харизматични вођа, свестан своје улоге и снаге. Познајући методологију совјетске политичке машинерије, агент Валтер је знао да постаје сувише самосталан и да је питање времена када ће бити ликвидираан. Совјети су му припремали замену Хебрангом, који би морао да буде кротки извршилац наредби. Страх од ликвидације натерао је Валтера-Тита да

приликом сусрета са Черчиллом, у Италији, понуди своју сарадњу Британцима. Добијање за агента једног Валтера, који је у међувремену постао „маршал“ Тито, био је велики мамац за Британце коме они нису могли да одоле. Било је то први пребег совјетског обавештајца тог ранга током Другог светског рата.

Преласком у британски обавештајни систем Валтер је добио и целокупну британску подршку на путу ка власти. Овим пребегом Британци су мислили да су добили своје опције у Југославији и да им за то више нису потребни ни млади монарх Петар II, а ни први герилац Европе Дража Михаиловић. Валтер, Јосип Броз, Вајс, Тито, или како се већ звао вођа комуниста Југославије, постао је британски човек број један у овом зарађеном простору.

Совјети су сумњали у Валтерову верност, па је он ускоро отишао у Москву да те сумње одагна. НКВД и Стаљин нису били баш убеђени у искреност агента Валтера, али су проценили да његово смакнуће може да уследи и нешто касније јер би његова погидија током рата могла да буде психолошки моменат који би поделио партизански покрет и деловао на велики број Срба у партизанима да пређу под команду ђенерала Драже.

Агент Валтер је значи играо двоструку игру! Совјети и Британци у њега су сумњали, али су у исто време проценили да им је он, ипак, најјачи адут. Да би га придобили више за себе него за противничку страну, и једни и други су га потплаћивали. То је обављено његовим политичким уздицањем, оружаном помоћи и подршком кроз сопствени обавештајни апарат.

Дефинитивно Валтерово одвајање од Москве дошло је тек 1948. године, али он је и даље играо као да је промосковски оријентисан, не више ради Москве, већ ради Запада. Због тога је Југославија и следећих година играла

игру „социјализма“ да би за потребе Запада играла улогу наводног *џројанској коња комунизма*. Запад се надао да ће и друге сателитске совјетске државе кренути путем Југославије. Мамац је био добро плаћан. Валтер, који је у међувремену постао „вољени Тито“, од Запада је током кризе 1948. године и после ње добио око четрдесет милијарди долара. Тај новац је делом потрошен за наоружавање Југославије. Друга половина своте коришћена је за „развој земље“...

Улога агента-пребега Валтера била је врло значајна у операцији *Несврсиане земље*. О чему је реч? Под утицајем нове политике, слабљењем Британије као светске силе, нестанком Немачке и Италије са светске позорнице, а растом политичког и војног утицаја Совјета, долази до деколонизације азијског и афричког подручја. Совјетска обавештајна служба систематски подстиче прокомунистичке и уопште пролевичарске струје у тим земљама да изазову револуцију. Совјети нуде помоћ у новцу и оружју, обећавају културни и економски препород свим земљама које се вежу за совјетску зону утицаја. Такав мамац, уз велико совјетско обавештајно уплитање, почиње да шири „светску комунистичку револуцију“.

Да би се процес ширења Совјетије по Азији и Африци зауставио, Британци смишљају операцију *Несврсиане земље*. Идеја се пласира Титу, преко Нехруа, који је и сам био уплашен од својих радикалних комуниста. План је у суштини једноставан. Пошто је Запад, као подржавалац колонијализма, непопуларан међу народима Азије и Африке, па би директно ангажовање Запада било компликовано, у заустављању совјетске офанзиве проналази се „трећи пут“, нуди се тим пробудженим земљама „шанса да буду независне, а не сателити СССР-а.“ Та идеја им се пласира преко Тита, Нехруа и Насера, који је иначе већ био под совјетским утицајем. Био је то велики мамац за

бившег совјетског агента Валтера. Запад му је понудио могућност светске промоције његове личности. Да би се то обавило, Броз добија неопходан новац и медијску потпору. Цео Запад се укључује у једну велику обавештајну игру – производњу „светског државника Тита“. Тиме се овом локалном, балканском лидеру даје пропагандом значај који му по величини и снази Југославије свакако не припада. Но пропаганда је пропаганда. Елементи његове биографије се надувавају и преносе у новинама Запада. У ту игру укључују се и новине и радио-станице широм Азије и Африке. После извесног времена Тито постаје „легенда“ позната широм света. Његова реч се уважава. Тито користи прилику и игра улогу великог државника. Њега прво примају већ велики државници, да би он после тога кренуо у своја чувена путовања по свету, у пратњи своје свите. На својим путовањима, сада већ чувени светски државник Тито, са имицом „комунисте-хуманисте“, посећује те пробуджене азијске и афричке државе нудећи им, уместо зависности од Совјета, трећи пут, ни Исток ни Запад, већ независност! Да би оне то оствариле, он им нуди помоћ у оружју, кредите... Сви који су прихватили ту игру, која је имала за циљ да их отргне из зоне совјетског утицаја, добили су на индиректан начин подршку Запада, која је ишла посредним путем преко Југославије, Индије и Египта.

Тако је мали агент Валтер постао велики светски државник Јосип Броз Тито! То је тајна југословенског „благостања“ за време Броза, то је тајна угледа Југославије у свету, док је у њој господарио црвени диктатор под заштитом западног капитала.

Међутим, вратимо се на почетак, на доба када је Јосип Броз био само агент Коминтерне Валтер, када је играо оно што је Стаљин тражио, а НКВД га строго контролисао.